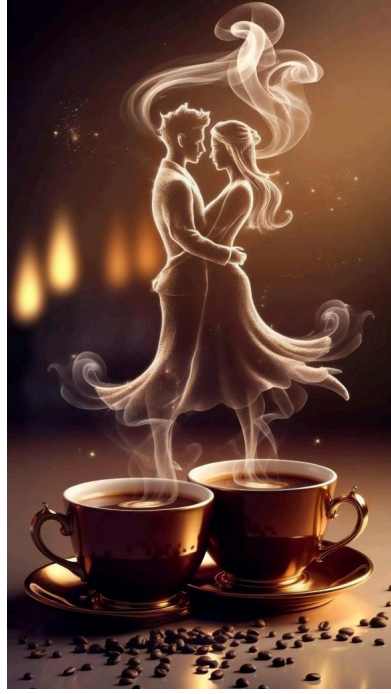


# Sessizliğin İçinden Geçen Ses

— basak-kaya · 30 Nisan 2026



İnsan bazen kendi göğsünde bile unutulur da  
bir başkasının acısında arar yüzünü.  
Sanki içinin en tenha yerinde  
üstü örtülmüş bir kıyamet uyuyordur,  
kimse bilmez.  
Bir tek geceler bilir,  
bir de yastığa düşen o sessiz ağırlık.  
Eskiden yağmuru yalnızca su sanırdım,  
oysa her damla  
göğe geri dönememiş bir duanın kırığıymış meğer.  
Çatılara çarpa çarpa yorulan hüznler  
oluklardan geçip  
çocukluğun paslı avlularına dökülürmüş.  
Bir serçenin ürkek kanadında  
annesiz kalmış akşamların kokusu varmış da  
kimse fark etmezmiş.  
Bir vakit gelir,  
aynalar insanı tanımamaya başlar.  
Yüzünün kenarında biriken yorgunluk

eski bir mezar taşı gibi susar.  
Ne kadar gülersen gül,  
içinde bir yer  
hep matem rengine çalar.  
Çünkü insan bazen  
kendi kalbinde kiracı olur da  
kapısını çaldığı merhametten  
çekinerek geçer içeri.  
İnsan eskiden ölümü  
yalnız toprağın sessizliği sanırdı.  
Oysa bazı insanlar  
nefes alırken de gömülürmüş dünyaya.  
Bir cümlenin ortasında,  
yarım bırakılmış bir vedada,  
omzuna dokunulmayan gecelerde  
yavaş yavaş eksilirmiş insan.  
Sonra bir ezan yükselir uzaklardan,  
göğün ince damarlarına işleyen  
kadim bir hicaz gibi.  
Minarelerden dökülen ses  
sanki kırılmış ruhların alınına sürülen  
serin bir zeytinyağıdır.  
Kuşlar bir anda susar,  
rüzgâr bile başını eğermiş meğer  
Allah'ın adı geçince.  
Ve güller.  
Güller tam o sırada açarmış bazı bahçelerde.  
Kimsenin görmediği avlularda  
geceyi yırtarak büyüyen kırmızı bir sabır gibi.  
Rayıhası yükseldikçe  
insanın içindeki karanlık  
bir kandilin titrek ışığında çözülürmüş.  
O vakit anlarsın,  
kalbin dediğin şey  
etle kemik arasında sıkışmış bir yalnızlık değil yalnızca.  
Bir secdenin içinden geçen  
sonsuz bir yolculuktur aynı zamanda.  
İnsan bazen  
ellerini göğe kaldırınca değil de

tam düşecekken tanırmış Rabbini.  
Çünkü en sahici dualar  
dilin değil,  
kırılmışlığın içinden yükselirmiş.  
Ve gece.  
Gece sandığımız kadar siyah değilmiş aslında.  
Allah, karanlığı bile  
yorulan kulları dinlensin diye yaratmış meğer.  
Ay; eski bir derviş gibi  
sessizce dolaşırken damların üstünde,  
yıldızlar  
öksüz kalmış umutlara nöbet tutarmış.  
İnsan eskiden  
yalnızlığını ceza sanırdı.  
Oysa bazı yalnızlıklar  
Rahmân'ın kulunu kalabalığın kirinden çekip  
kendi sesine yaklaştırmayımış.  
İçinde kimsenin duymadığı bir ayet büyümüş sonra,  
yavaş yavaş.  
Bir çınarın kökü gibi derine inen  
sabırlı bir teslimiyetle.  
Ve bir gün  
herkes susunca,  
şehirler yorulunca,  
bütün yalanlar kendi karanlığında çürüyünce  
insan, kalbinin tam ortasında  
ince bir kapının aralandığını duyarmış.  
Ne korku kalır o vakit  
ne dünya.  
Sadece O'nun sesi.  
Bir annenin çocuğunu uyandırırkenki şefkati kadar yakın,  
bir mezar taşının sessizliği kadar derin,  
ve göğün altında  
bütün kırılmış ruhları toplayacak kadar sonsuz.